

Urpremiär för grym föreställning

Imse Vimse Spindel är en rasande berättelse om skuld och skam - och om faran med att blunda när man borde ha agerat.

KARLSKRONA. På måndagskvällen var det urpremiär i Sparresalen för Oskar Sternulfs pjäs **Imse Vimse Spindel**.

Det börjar lite som diskbänksrealism även om man anar vart det ska baraka hån. 30-årige sonen Jens (Oskar Sternulf) överrumplar sin mamma (Åsa-Lena Hjelm) genom att sitta i hennes fåtölj en kväll när hon kommer hem. Han har inte visat sig på fem år. Men nu passar han på, när han fått veta att hans pappa har dött.

Mamman försöker hålla god min och vill inte närma sig det ämne som sonen har kommit för att diskutera: att han blev sexuellt utnyttjad av sin pappa under stora delar av uppväxten.

Hon vill bjuda på te och säger att hon har försökt att kontakta honom många gånger. Han, å sin sida, pratar om den trasiga

TEATER

Imse Vimse Spindel

Manus: Oskar Sternulf
Regi: Erik Åkerlind
Medverkande: Åsa-Lena Hjelm och Oskar Sternulf
Producent: Oskar Sternulf
Var: Sparresalen
Publik: Cirka 70 personer

förortsfamiljen och att deras hund - femtio kilo dregelklump med ärthjärna - visade mer kärlek än någon annan.

Mellan dialogerna, som effektfullt stegras under den timplånga föreställningen, får publiken läsa tankarna hos både mor och son genom återhållna men starka monologer:

- Kompisarna tyckte att pappa var cool. Han var harmlös, töntig och snäll. Men när han kom in för att säga god natt: det var det värsta jag visste.

Och mamman:

- Jag trodde att det var inbillning. Jag ville inte förstå. Jag förnekade, för

Oskar Sternulf och Åsa-Lena Hjelm spelar son och mor i den mörka föreställningen **Imse Vimse Spindel**. FOTO: FIANNARÖEIJN

då var det som om det aldrig hade hänt. Det blev min sanning.

Och så pratas det mycket och länge om somrarna i sommarstugan. En idyll, om det inte hade varit för spindlarna.

- Du kröp upp i mitt knä och så sjöng vi **Imse Vimse Spindel**. Förresten, ville du ha te?

Han har kommit för att hämta något. Och detta något får publiken aldrig veta vad det är. Men handlingen rullar på mot sanningens ögonblick. Skulden och skammen tilltar. Och vreden hos sonen. Minnet av insikten om att

hans mamma aldrig skulle ingripa. Något han hatar henne innerligt för.

- Du måste ha hört stönen! Du måste ju ha sett paniken i mina ögon! Var var du när monstret kom?

Skådespelarna förmedlar övertygande att sonens stora olycka också är mammans olycka. Hon agerade inte när hon borde ha gjort det. Hon blundade för verkligheten. Och för det får hon nu betala priset.

När allt är över säger sonen:

- Ägg och bacon dagen efter. Alltid ägg och bacon dagen efter.

ANDERS NILSSON